

	Kapitel 9	
	<i>Israel och Guds löften</i>	
9:1 Ἀλήθειαν λέγω ἐν Χριστῷ, οὐ ψεύδομαι, συμμαρτυρούσης μοι τῆς συνειδήσεώς μου ἐν πνεύματι ἁγίῳ,	1 Jag talar sanning i Kristus, jag ljugar inte. Den heliga anden låter även mitt samvete bestyrka det,	Nu finns det de som menar att Paulus här börjar med ett tillägg, en exkurs och att denna sista del inte har med de tidigare kapitlen att göra. Men så är nog inte fallet. Det finns en fråga som kvarstår. Paulus har redan tidigare varit inne på frågan om judarnas företrädare och i Kap 3 kommit fram till att de inte har något företrädare genom sin lagbundenhet eller Guds löften. Allt blir sammanfattat i Kristus som gör oss alla rättfärdiga genom förlåtelse och tro. det gäller samma sak, vad gäller rättfärdigheten, för judar som för hedningar. Nu återkommer Paulus till frågan om judarnas företrädare, om de nu har det. Här vill Paulus klargöra hur det förhåller sig. Det är en viktig fråga för Paulus att ha med. Kanske var syftet med hela romarbrevet att komma fram till det här, men för att göra det tydligt har Paulus först skrivit om vad evangeliet i sin fullhet handlar om vad gäller rättfärdigheten i tro och inte genom laggärningar. Därför börjar Paulus med att upplysa Paulus oss om att det han skrivit om är sant även om det är svårt att förstå. Men en sanning behöver inte alltid förstås, det räcker att tro. Paulus understryker den helige Andes bit i det här. Uttrycken om Anden kom in mest i kap 8 där Paulus skriver att Anden är en gåva. Anden är inte ett uttryck för någon egenskap hos oss, något som vi har. Anden är hela tiden Guds och bildligt talat finns utanför oss på ett sätt men ändå i oss på ett sätt. Anden är Guds och förblir alltid Guds med allt vad det kan innebära för oss. Vi kan alltså inte styra över Anden, men Anden finns hela tiden tillgänglig för oss som en gåva vi kan använda och göra bruk av. När nu Paulus talar om Anden som ett "medvittne" "symmarturosäs", pekar han på att Anden har uppenbarat det han vill säga till oss, men också att hans samvete är i samklang med Andens vittnesbörd.
9:2 ὅτι λύπη μοί ἐστίν μεγάλη καὶ ἀδιάλειπτος ὁδύνη τῇ καρδίᾳ μου.	2 ty jag är fylld av sorg och mitt hjärta plågas ständigt.	Paulus börjar med att berätta om sin egen sorg över judarnas avståndstagande till tron på Kristus. Troligen tänker han på det som hände med när Mose bad för sitt folk som hotades av Herrens förkastelse i 2 Mos 32:32. "Min sorg är mycket stor" skriver Paulus och talar om att han ständigt har sitt hjärta fyllt av dessa tankar om Israels förkastelse om det är så det handlar om. Har Gud verkligen förkastat sitt utvalda folk eller handlar det här om något annat?
9:3 ἡὺχόμεν γὰρ ἀνάθεμα εἶναι αὐτὸς ἐγὼ ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ	3 Jag skulle önska att jag själv fördömdes och skildes från Kristus om det kunde	Här uttrycker Paulus sin sorg med hänvisning till 2 Mos 32:32, ungefär att hade det varit möjligt hade Paulus gärna tagit på sig Israels folks förkastelse, om

ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μου τῶν συγγενῶν μου κατὰ σάρκα,	hjälpa mina bröder och stamfränder.	det hade handlat om det. Men Paulus har ju utförligt skrivit om att det inte handlar om det, det handlar om rättfärdiggörelse genom tron och inte genom laggärningar. Gud har inte förkastat sitt folk. Gud har istället lagt all förkastelse på Jesus Kristus och alla har därmed rätten att ta emot rättfärdiggörelsen genom tron. Det är inte Israel som Gud förkastat, det är fullgörelsen av lagen som Gud slutfört i Jesus Kristus. Paulus kan inte gå in i och bli förkastad på sitt folks vägnar, Jesus har ju redan gjort det.
9:4 οἵτινές εἰσιν Ἰσραηλῖται, ὧν ἡ υἰοθεσία καὶ ἡ δόξα καὶ αἱ διαθήκαι καὶ ἡ νομοθεσία καὶ ἡ λατρεία καὶ αἱ ἐπαγγελίαι,	4 De är ju israeliterna, som har fått söners rätt, härligheten, förbunden, lagen, gudstjänsten och löftena,	Nu vill Paulus berätta om vilka fördelar Israels folk har fått av Gud. Söners rätt, härligheten, förbundet med Gud, lagen gudstjänsten och löftena. Det är inga småsaker som Gud har anförtrott sitt utvalda folk. Det Paulus vill komma fram till i kommande versar pekar fram emot v 16 att allt handlar om Guds förbarmande. Ingenting av det Gud har gett sitt folk kan göra dem rättfärdiga hur mycket de än har fullgjort Guds vilja och löften. Det är i Kristus Jesus som allt har sin fullbordan. Allt det andra tillhör det Gud har förberett för att fullkomna rättfärdigheten i Kristus Jesus. Men det finns fördelar med att ha varit en del av Guds utkorelse och folk. Det kommer Paulus till nu.
9:5 ὧν οἱ πατέρες καὶ ἐξ ὧν ὁ Χριστὸς τὸ κατὰ σάρκα, ὁ ὢν ἐπὶ πάντων θεὸς εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀμήν.	5 de har fäderna, och från dem kommer Kristus som människa, han som är över allting, gud, välsignad i evighet, amen.	Gud utvalde fäderna, Abraham, Isak och Jakob och i Jakobs stam, Juda släktled med kung Davids härkomst vari Kristus kom och blev människa (i kött) på jorden. Här lägger Paulus till en bekännelse där han bekänner att Kristus är Gud. Före det skriver Paulus att Kristus är över allting. Det är samma bekännelse som han för fram i Fil 2:9 "Därför har Gud upphöjt honom över allt annat." Eftersom Kristus är Messias (vilket är samma ord) så fogar Paulus samman allt det han vet från GT om vad som sägs om Messias. Denne Messias är Kristus Jesus och därmed blir slutsatsen exakt det Paulus beskriver. Dessa fem versar omfattas av sanningsbegreppet. först att han talar sanningen och avslutar med ordet för "sannerligen", "amen". Det Paulus är ute efter är att visa att Gud håller fast vid sin kallelse hela vägen, att utkorelsen fortfarande gäller, men att den har blivit uppfylld i Jesus Kristus. I Honom har allting blivit sammanfattat också Israels folk, förbundet, lagen och löftena.
9:6 Οὐχ οἷον δὲ ὅτι ἐκπέπτωκεν ὁ λόγος τοῦ θεοῦ. οὐ γὰρ πάντες οἱ ἐξ Ἰσραὴλ οὗτοι Ἰσραήλ·	6 Det är inte så att Guds ord har visat sig felaktigt, ty Israel är inte alla som kommer från Israel,	Guds Ord har inte fallit bort med det förstärkta ordet för borttas "pito" här "ekpeptoken", Guds Ord gäller hela vägen vill Paulus peka på, men så lägger Paulus till att budskapet om Jesus Kristus inte bara gäller dem som är av Israelitisk härkomst genom köttet. På flera ställen i GT talas det ju om det som profeten Symeon sa till Josef och Maria när de bar

		fram Jesusbarnet i templet: "frälsningen som du har berett åt alla folk" (Luk 2:30-31).
9:7 οὐδ' ὅτι εἰσὶν σπέρμα Ἀβραάμ πάντες τέκνα, ἀλλ' ἐν Ἰσαάκ κληθήσεται σοι σπέρμα.*	7 och inte heller är alla Abrahams efterkommande hans barn. Det heter ju: <i>Det är Isaks ättlingar som skall föra ditt namn vidare,</i>	Nu vill Paulus peka på vad Guds Ord säger om vad som gäller för Guds utkorelse. Abraham fick ju flera barn, Ismael och Isak och efter Saras död fick han ytterligare 6 barn. Det Paulus vill göra gällande är att Guds utkorelse och löften består och att Gud är suverän i detta. Gud väljer dem Han vill, utkorelsen gäller inte efter köttet för många barn hade Abraham men endast Isak, barnet med Sara, blev utvald. På något sätt återknyter Paulus till det han tidigare skrivit i kap 4 där han hänvisade till tron som det avgörande. Gud håller sina löften hela vägen. Det är Gud som har bestämt att tron ska vara det avgörande inte släktled. Man kan inte hänvisa till Abraham som fader och mena sig vara frälst genom utkorelsen. Det är mycket mer komplicerat än så och hur man än vrider och vänder på släktskapet med Abraham blir slutsatsen ändå en och densamma: det är tron som är avgörande inte släktskapet.
9:8 τοῦτ' ἔστιν, οὐ τὰ τέκνα τῆς σαρκὸς ταῦτα τέκνα τοῦ θεοῦ ἀλλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐπαγγελίας λογίζεται εἰς σπέρμα.	8 det vill säga: inte alla de barn som han blev upphov till är barn som Gud har gett honom; det är löftets barn som räknas som hans efterkommande.	Precis det här säger Paulus nu. Han vet att man kände till historien. Paulus vet att Abraham hade barn med tre olika kvinnor, men att löftena gavs innan någon enda av dem hade blivit födda. Därför är det löftet och inte släktskapet som gäller.
9:9 ἐπαγγελίας γὰρ ὁ λόγος οὗτος·κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἐλεύσομαι καὶ ἔσται τῇ Σάρρα υἱός.*	9 Ty detta ord var ett löfte: <i>Jag kommer tillbaka nästa år vid den här tiden, och då skall Sara ha en son.</i>	Så ger Paulus ett exempel på att Guds löften håller. När Gud lovar något håller Han det alltid. Här kommer därför bibelordet om Sara som log när hon inte trodde på Guds löfte, det visade sig att hon hade fel och att Gud håller sina löften alltid och fullt ut.
9:10 Οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ Ῥεβέκκα ἐξ ἐνὸς κοίτην ἔχουσα, Ἰσαάκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν·	10 Likadant var det när Rebecka hade blivit havande med två barn genom en och samme man, vår fader Isak.	Ännu ett exempel på löften tar Paulus fram, denna gång om Rebecka. Allt pekade på att den äldste, som dessutom var älskad av Isak, skulle vara den som skulle föra slakten vidare samt utkorelsen, om det nu hade varit så att Gud hade bestämt det.
9:11 μήπω γὰρ γεννηθέντων μηδὲ πραξάντων τι ἀγαθὸν ἢ φαῦλον, ἵνα ἢ κατ' ἐκλογὴν πρόθεσις τοῦ θεοῦ μένη,	11 Innan de var födda och hunnit göra vare sig gott eller ont – Guds beslut att välja fritt skulle stå fast	Men Gud är suverän i sina val och innan de ens var födda fick Rebecka löftet från Gud: "Den äldre skall tjäna den yngre." Av berättelsen får vi klart för oss att Rebecka inte berättat om sin gudsupplevelse med sin man Isak, troligen inte heller med Esau, men för sin son Jakob hade hon berättat det, vilket är uppenbart när man läser om det som hände.
9:12 οὐκ ἐξ ἔργων ἀλλ' ἐκ τοῦ καλοῦντος, ἐρρέθη αὐτῇ ὅτι ὁ μείζων δουλεύσει τῷ ἐλάσσονι,*	12 och gärningar ingenting betyda, endast han själv, han som kallar – redan då fick hon höra orden: <i>Den äldre skall tjäna den yngre.</i>	Kanske menar Paulus att berättelsen och Esau och Jakob också kan vara som en förebild för evangeliet. Det är Gud som i sin suveränitet gör tydligt vad han menar med sina val. Gud valde den troligen svagare Jakob före den starkare och förstfödde Esau. Det här är säkert en diskussion som fördes inom de teologiska leden, fariséer och skriftlärda, som Paulus

		var fostrad i. Den Gud utser och kallar är den som Gud också ger kraften och styrkan till, inte utifrån vad som är den mänskliga förutsättningen, utan för sin egen skull.
9:13 καθὼς γέγραπται· τὸν Ἰακώβ ἠγάπησα, τὸν δὲ Ἡσαΐ ἐμίσησα.*	13 Det är också skrivet: <i>Jag älskade Jakob men hatade Esau.</i>	Det visar sig också i denna vers. Men nu uppstår svårigheten just med Esau. Kan Gud, som är den fullkomliga kärleken, hata? "Naturligtvis inte" svarar Paulus i nästa vers. Paulus hämtar detta bibelord, inte från moseböckerna utan från profeten Malakis bok 1:2. Vad Paulus vill säga är att det är Guds val och Guds suveränitet som är det väsentliga, inte vad vi förmår och gör, utan vad Gud väljer och utser. Hela tanken i dessa verser handlar om att Guds val inte beror på oss människor eller på vad vi gör för gärningar. Gud har valt att välja, inte utifrån köttet, utan utifrån utkorelsen och löftet. Skulle det gälla köttet skulle ju både Esau och Jacob vara samma, men nu kom Guds utkorelse endast att gälla Jacob och det var tydligt att detta Guds val redan var klart innan tvillingarna Esau och Jacob föddes. Det spelar alltså ingen roll i vem av dessa tvillingar som hade blivit födda först. Utkorelsen gäller den som Gud väljer oavsett födsloordning eller köttsligt arv.
9:14 Τί οὖν ἐροῦμεν; μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; μὴ γένοιτο.	14 Vad innebär nu detta? Kan Gud göra orätt? Naturligtvis inte.	Paulus skriver ganska mycket om det här för att göra det klart att Gud är helt suverän i sin utkorelse. Gud kan inte göra orätt, det gud gör är alltid det rätta. Vi kan ha mänskliga lagar om arv och släktskap, men Gud är aldrig underställd våra bestämmelser eller tyckanden. Men eftersom detta strider mycket med den fariseiska uppfattningen som rådde då, så är Paulus väldigt tydlig och använder många exempel för att klargöra vad han menar. Gud gör alltid rätt och är alltid suverän i sin utkorelse, kallelse och sina val. Kan Gud göra orätt? Naturligtvis inte.
9:15 τῷ Μωϋσεῖ γὰρ λέγει· ἐλεήσω ὃν ἂν ἐλεῶ καὶ οἰκτιρήσω ὃν ἂν οἰκτίρω.*	15 Han säger ju till Mose: <i>Jag skall förbarma mig över vem jag vill och vara barmhärtig mot vem jag vill.</i>	Redan Mose fick detta klart för sig. Guds vilja står över allt annat. Hela skapelsen finns ju till pga Guds vilja. Varje människa med sina egna särdrag är utformad efter Guds vilja. Gud är alltid suverän. Citatet är hämtat från 2 Mos 33:19 och är hämtat från situationen efter guldkalven då Gud funderade på att inte gå med dem vidare utan att kanske förinta dem. Mose bad för folket och bad om att gud skulle gå med dem. Gud lovade det och sa att Mose hade guds gunst och att Mose stod Gud nära. Då sa Mose: "Låt mig få se din härlighet". Då svarade Gud att han skulle få det men inte Guds ansikte, utan endast ryggen. Då säger Gud de ord som Paulus citerar och efter den händelsen kom Mose att se till så att två nya stentavlor med budorden blev gjorda. Men budskapet är tydligt, Gud är suverän.
9:16 ἄρα οὖν οὐ τοῦ θέλοντος οὐδὲ τοῦ	16 Alltså kommer det inte an på människans vilja eller	Allt handlar om Gud nåd, barmhärtighet eller som Paulus skriver: Guds förbarmande. Det här är

τρέχοντος ἀλλὰ τοῦ ἐλεῶντος θεοῦ.	strävanden utan på Guds förbarmande.	egentligen väldigt viktiga ord. Allt handlar om Guds nåd. Ingenting som människor förmår kan ge oss frälsning, endast Guds nåd. Det var ingen människa som ordnade frälsningen för mänskligheten, det var Guds själv genom Jesus Kristus. Det här har Paulus väldigt tydligt klart för sig. Allt handlar om Gud nåd som kommer till oss genom Jesus Kristus. Guds förbarmande handlar om att Gud i sin barmhärtighet har valt att frälsa mänskligheten genom Jesus Kristus och har sammanfattat allt i honom, allt i himlen och allt på jorden. Gud är suverän och har i sin suveränitet valt förbarmandets väg.
9:17 λέγει γὰρ ἡ γραφή τῷ Φαραὼ ὅτι εἰς αὐτὸ τοῦτο ἐξήγειρά σε ὅπως ἐνδείξωμαι ἐν σοὶ τὴν δύναμίν μου καὶ ὅπως διαγγελῇ τὸ ὄνομά μου ἐν πάσῃ τῇ γῇ.*	17 Skriften säger ju till farao: <i>Det var därför jag upphöjde dig, för att jag skulle visa min makt på dig och för att mitt namn skulle förkunnas över hela jorden.</i>	Åter citerar Paulus, denna gång från 2 Mos 9:16. Mose sa dessa ord till farao efter den sjätte plågan med bölder. Tydligt hade farao med sin familj blivit skonad, men nu säger Gud genom Mose att denna plåga med hagel också ska drabba farao och hans familj och hov. Farao erkände då sin skuld och haglet upphörde, men sen ändrade sig farao igen. Men det Paulus vill föra fram med detta citat är återigen Guds suveränitet. Gud visade sin makt och farao fick se den ännu en gång tydligt, ännu en gång gav farao löftet att släppa folket, men ännu en gång ändrade farao sig trots att det blev tydligt vad Gud kunde göra för att visa sin makt.
9:18 ἄρα οὖν ὃν θέλει ἐλεεῖ, ὃν δὲ θέλει σκληρύνει.	18 Så förbarmar han sig över vem han vill och förhärdar vem han vill.	Slutsatsen blir att Gud är suverän att göra som han själv vill. Han kan förbarma sig och han kan förhärda vem han vill. Men förhärda? Vad innebär det? Det kanske är bäst att förklara det också, så det gör Paulus nu.
	<i>Guds frihet i valet av folk</i>	
9:19 Ἐρεῖς μοι οὖν· τί [οὖν] ἔτι μέμφεται; τῷ γὰρ βουλήματι αὐτοῦ τίς ἀνθέστηκεν;	19 Nu säger någon: Varför fortsätter han att förebrå oss? Ingen kan ju göra motstånd mot hans vilja.	Troligen är det här en fråga som kommit upp bland församlingarna. Det kan bero på att man ansåg att när man kommit till tro och fått del av Guds nåd och förlåtelse, varför råkar man fortsatt ut för problem och svårigheter? Är Gud suverän i sina beslut så borde väl Han kunna fixa det så att frälsningen och Guds makt blir tydlig och synlig över hela jorden. Man skulle kunna säga att i de här funderingarna låg ytterst frågan om teodicé. I denna fråga försöker Paulus svara så gott han kan, men ställer också en massa retoriska frågor, frågor som ger eftertanke mer än svar.
9:20 ὦ ἄνθρωπε, μενοῦνγε σὺ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ θεῷ; μὴ ἐρεῖ τὸ πλάσμα τῷ πλάσαντι· τί με* ἐποίησας* οὕτως;	20 Men tror du, stackars människa, att du kan göra invändningar mot Gud? Kan det formade säga till formaren: Varför gjorde du mig sådan?	Efter Paulus långa utläggningar om Guds suveränitet använder Paulus en bild från hantverket, men också från Jer 18.1-6 där Israels folk jämförs med formandet av en lerkruka. Lerkrukan kan inte bestämma hur det ska utformas, det kan endast krukmakaren bestämma.

9:21 ἡ οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ὁ κεραμεὺς τοῦ πηλοῦ ἐκ τοῦ αὐτοῦ φεράματος ποιῆσαι ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκευῆς ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν;	21 Bestämmer inte krukmakaren över sin lera, så att han av en och samma klump kan göra både ett fint kärl och ett som inte är så fint?	Paulus fortsätter tanken här och visar på att Gud är den som formar och utser. Om vi anser att ett kärl är finare än ett annat, så är det vad vi anser, inte vad Gud utser. Kanske tänker Paulus på mänsklig hierarki och vill peka på att den inte gäller för Gud. Ingen är mer värd än någon annan, vi är alla formade efter Guds vilja och förbarmande. Utkorelsen handlar inte om det som Gud har format, Gud är suverän att välja vilket kruk som helst för att utföra sitt verk. Vill Gud hämta vatten i en mindre fint formad kruk så är det Guds val. Vill Gud hämta vatten i en något finare kruk, så är det också Guds val. Bildlikt talat. Det kan vara så Paulus har som baktanke, men allt hamnar i samma slutsats: Gud gör alltid rätt och Gud är suverän att göra precis som Han vill med allt som Han formar efter sin vilja.
9:22 εἰ δὲ θέλων ὁ θεὸς ἐνδείξασθαι τὴν ὀργὴν καὶ γνωρίσαι τὸ δυνατόν αὐτοῦ ἤνεγκεν ἐν πολλῇ μακροθυμίᾳ σκεύη ὀργῆς κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν,	22 Kanske har Gud, för att visa sin vrede och göra sin makt känd, länge sparat de kärl som han har gjort för att förstöra i sin vrede?	Paulus skriver retoriska frågor och för här fram en teologisk vinkling som han säkert har funderat mycket på. Samtidigt har det, redan hos Origenes, funnits tankar om att Paulus här skriver något kortfattat. Anders Nygren föreslår att versen översätts så här: "Om Gud för att visa sin vrede och uppenbara sin makt i stor långmodighet hade fördrag med vredens kärl, som voro mogna för fördärv, så (hade han det) ock för att han skulle uppenbara sin härlighets rikedomens kärl, som han på förhand hade tillrett till härlighet." Den översättningen stämmer bättre med förståelsen av denna vers i sitt sammanhang. Det är lätt att tro att Paulus vill föra fram en tanke om teodicé eller någon form av predestination, men Paulus avvisar varje sådan tanke. Teodicé och predestinationsläror har ofta den nackdelen att de utgår från människan och inte från Gud. Det är lätt att missa hela fundamentet för Pauli tankegång nämligen att Gud är suverän och har full koll på läget. Guds vilja och domslut är alltid rätta. Det finns inte rum för godtycke hos Gud. Gud gör alltid det rätta och Gud vet precis vad han gör och varför. Men vi förstår inte alltid Guds handlande och behöver inte alltid göra det, men det avgörande är att vi inser att allt Gud gör är rätt och leder rätt, att Gud dessutom alltid är suverän. Det Paulus för in här är en tanke som är kopplad till det han började med att tala om, nämligen om israeliterna i v 4.
9:23 καὶ ἵνα γνωρίσῃ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ ἐπὶ σκεύη ἐλέους ἃ προητοίμασεν εἰς δόξαν;	23 Och kanske ville han göra hela sin härlighet känd genom de kärl som han har bestämt till att förhärligas genom hans barmhärtighet?	Här kommer ännu en retorisk fråga, hur har Gud tänkt sig när det gäller israeliterna. Är det så att Gud ville "göra hela sin härlighet känd genom de kärl", alltså israeliterna, "som han bestämt till att förhärligas genom hans barmhärtighet?" Det kan vara så, men Paulus säger samtidigt att det inte med bestämdhet är så. Allt ligger ju i Guds hand och Gud vet vad han gör och det är alltid det rätta som sker genom Guds suveränitet. Allt handlar om Guds

		barmhärtighet. Vi är kärll formade av honom till att vara hans egna.
9:24 Οὕς καὶ ἐκάλεσεν ἡμᾶς οὐ μόνον ἐξ Ἰουδαίων ἀλλὰ καὶ ἐξ ἐθνῶν,	24 Till att vara sådana har han kallat oss, vare sig vi är judar eller hedningar.	Vi är kallade till att var Guds egna och det spelar ingen roll vilket folkslag eller vilken släkt vi tillhör. Gud utkorelse handlar inte om folkslag eller släkt utan om Guds vilja och barmhärtighet.
9:25 ὡς καὶ ἐν τῷ Ὡσηὲ λέγει· καλέσω τὸν οὐ λαόν μου λαόν μου* καὶ τὴν οὐκ ἡγαπημένην ἡγαπημένην.*	25 Så heter det också hos Hosea: <i>Det folk som inte var mitt skall jag kalla mitt folk, och henne som inte var älskad skall jag kalla min älskade,</i>	Här för Paulus fram ännu ett citat, denna gång från Hosea där det talas om "mitt folk" och "inte mitt folk" men samtidigt om Guds förbarmande. Det är väl inget direkt citat utan mer en kort beskrivning av hela Hosea, men det mesta är hämtat från inledningen av Hosea och tanken kan vara att Paulus använder detta citat för att visa på det som Hosea avslutas med. "Herrens vägar är de rätta, och de rättfärdiga vandrar på dem, men syndarna kommer på fall."
9:26 καὶ ἔσται ἐν τῷ τόπῳ οὗ* ἔρρηθέη αὐτοῖς*· οὐ λαός μου* ὑμεῖς,* ἐκεῖ κληθήσονται υἱοὶ θεοῦ ζῶντος.*	26 och på den plats där det sades till dem: <i>Ni är inte mitt folk, där skall de kallas den levande Gudens söner.</i>	Samtidigt vill Paulus peka, återigen, på att det är Gud som utkorar efter sin barmhärtighet. Han kan utse precis dem Han vill och kalla dem för "den levande Gudens söner" precis som Han vill. Paulus vill åter understryka att det handlar om Guds suveränitet och barmhärtighet hela tiden och för alla folk och stammar.
9:27 Ἡσαΐας δὲ κράζει ὑπὲρ τοῦ Ἰσραήλ· ἐὰν ᾗ ὁ ἀριθμὸς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης,* τὸ* ὑπόλειμμα σωθήσεται.*	27 Och Jesaja utropar om Israel: <i>Om än Israels söner är talrika som havets sand, skall bara en rest bli räddad;</i>	Så återkommer Paulus till den ursprungliga frågan om Israels folk med ett citat från Jesaja 10:22-23. Skulle nu Israel vara vredens kärll som Gud i sin suveränitet ska visa sin barmhärtighet över, blir det några kvar? Jo, en rest ska bli räddad. Hela Israel kommer inte att vända sig bort från Gud.
9:28 λόγον γὰρ συντελῶν καὶ συντέμνων ποιήσει κύριος ἐπὶ τῆς γῆς.*	28 snabbt och slutgiltigt skall Herren hålla räkenskap på jorden.	Det här kommer att visa sig den dag Herren ska hålla sin dom på jorden, inte ordagrant på jorden utan snarare över jorden enligt vårt språkbruk.
9:29 καὶ καθὼς προεῖρηκεν Ἡσαΐας· εἰ μὴ κύριος σαβαώθ ἐγκατέλυπεν ἡμῖν σπέρμα,* ὡς Σόδομα ἂν ἐγενήθημεν καὶ ὡς Γόμορρα ἂν ὠμοιώθημεν.*	29 Likaså har Jesaja sagt: <i>Hade inte Herren Sebaot sparar några av våra efterkommande, då hade vi blivit som Sodom, Gomorra skulle vi likna.</i>	Här citerar Paulus från Jes 1:9. Paulus vill förtydliga att allt inte är förlorat för Israels folk precis som Paulus inledde kap 9 med att säga. Han har nu pekat på att Guds förbarmande och frälsning inte gäller bara israelers folk, att hela israelers folk inte alla har avvikit från gud, utan det finns en rest kvar som Gud har sparar. Lägg märke till att Paulus inte citerar 1 Kung 19:18 "Men jag skall lämna kvar sju tusen i Israel, alla som inte har böjt knä för Baal eller kysst honom till hyllning." Man kan fundera över varför, men Jesaja ord ansåg säkert Paulus skulle räcka för att få fram det han ville säga.
9:30 Τί οὖν ἐροῦμεν; ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην κατέλαβεν δικαιοσύνην, δικαιοσύνην δὲ τὴν ἐκ πίστεως,	30 Vad innebär nu detta? Jo, att hedningarna, som inte strävade efter rättfärdighet, har vunnit rättfärdighet, men en	Nu kommer Paulus till sin slutsats. Också hedningarna har fått en rättfärdighet som bygger på tron. Utkorelsen gäller alltså inte längre endast Israels folk utan var och en som tro. Precis som Paulus beskrivit det i Rom 1:16.

	rättfärdighet som bygger på tro.	
9:31 Ἰσραὴλ δὲ διώκων νόμον δικαιοσύνης εἰς νόμον οὐκ ἔφθασεν.	31 Israel däremot, som strävade efter en lag som ger rättfärdighet, kom inte fram till den lagen.	Men det bygger på tro, inte på lagen, vilket Paulus tydligt har berättat om i tidigare avsnitt. Här sammanfattar Paulus egentligen det han skrivit fram tills nu. Det är trons rättfärdighet som Gud har satt sin utkorelse och barmhärtighet till. Paulus återkommer till vad han menar i kap 10 som han nu börjar inleda.
9:32 διὰ τί; ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως ἀλλ' ὥς ἐξ ἔργων· προσέκοψαν τῷ λίθῳ τοῦ προσκόμματος,	32 Varför? Därför att de inte höll sig till tron utan ville hålla sig till gärningarna. De snubblade över den stötesten	Orsaken till att laggärningar inte fungerar handlar om Jesus Kristus som är den stötesten eller kanske hörnsten enligt Jesu ord i Matt 22:42, Mark 12:10 och Luk 20:17. Paulus skriver om en sten som man snubblar över alltså en stötesten medan Jesu ord från samma bibelord från Jes 28:16 ligger närmare ordformuleringen från Jes.
9:33 καθὼς γέγραπται· ἰδοὺ τίθημι ἐν Σιών λίθον προσκόμματος καὶ πέτραν σκανδάλου,* καὶ* ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ οὐ* κατασυχυθήσεται.*	33 som skriften talar om: <i>Se, i Sion lägger jag en sten som man snavar på, en klippa som man stöter emot. Men den som tror på den skall inte stå där med skam.</i>	Men det finns två bibelord i Jesaja som Paulus lägger samman. Det är 8:14 som handlar om den sten som blir en stötesten och Jes 28:16 där inledningen och slutet av citatet är hämtat ifrån. Så här var brukligt att göra och eftersom många kände till orden kunde man enkelt göra kopplingen. Det skulle leda fram till ordet i Jes 28:16 om hörnstenen som Jesus talade om när han citerade samma ord. Sammantaget sett är det konfrotationen mellan laggärningar och tron som Paulus nu har talat om. Här visar han med citatet att laggärningar leder till att man snavar på stenen, som förutsätts vara Messias, men tron på stenen, Messias, leder rätt.